

ਕਿਉਂਕਿ 1986 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਇੱਕ ਸਾਲ ਲਈ ਨੌਕਰੀ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ। ਇਸ ਲਈ, ਗਬਨ ਦਾ ਦੇਸ਼ 24 ਜੂਨ, 1987 ਨੂੰ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਸਮਾਪਤੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਭ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਾਲਕ ਨੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਸਮਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਚੰਗੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ। ਸਗੋਂ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਰੁਜ਼ਗਾਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਕਿਉਂਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਦਮਨਕਾਰੀ, ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਅਤੇ ਮਨਮਾਨੀ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਸੁਸਾਇਟੀ ਨੇ ਧਾਰਾ 25 ਐੱਫ ਦੀ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਗਲਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ।

(39) ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅਵਾਰਡ (ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ P-1) ਨੂੰ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਨਵਾਂ ਅਵਾਰਡ ਪਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਕੇਸ ਨੂੰ ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪੋ-ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਐਸ.ਸੀ.ਕੇ

ਮਾਨਯੋਗ ਆਰ.ਪੀ.ਸੇਠੀ ਅਤੇ ਐਸ.ਐਸ.ਸੁਧਾਕਰ ਜੇ.ਜੇ.

ਕੇਐਲ ਕੋਹਲੀ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ,

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

1994 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੰ. 18562 ।

10 ਮਈ, 1995

ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ, 1950—ਆਰਟੀਕਲ 226—ਡਾਕਟਰੀ ਅਦਾਇਗੀ—ਨਿਜੀ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ (ਏਸਕੋਰਟਸ) ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਤੁਰੰਤ ਓਪਨ ਹਾਰਟ ਸਰਜਰੀ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ—ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਇਲਾਜ—ਮੈਡੀਕਲ ਬੋਰਡ ਦੀ ਅਗਾਊਂ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੀ ਘਾਟ ਕਾਰਨ ਮੁੜ ਅਦਾਇਗੀ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਐਸਕਾਰਟਸ ਹਾਰਟ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਅਤੇ ਰਿਸਰਚ ਸੈਂਟਰ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਇਲਾਜ ਲਈ ਵਾਪਸੀ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ। ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ, ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਮੰਤਵ ਲਈ ਗਠਿਤ ਮੈਡੀਕਲ ਬੋਰਡ ਦੀ ਅਗਾਊਂ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਲਈ ਗਈ ਸੀ।

ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਕ੍ਰਿਸਮ ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਜੋ ਇਲਾਜ ਕਰਵਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਆਮ ਇਲਾਜ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਨਾ ਹੋਣ 'ਤੇ ਲਏ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਮਾਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਮੈਡੀਕਲ ਬੋਰਡ ਦੀ ਅਗਾਊਂ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੀਆਂ ਰਸਮਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰਨ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਇਲਾਜ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਕੀਤੀ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਸੰਭਾਵਨਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਇਲਾਜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਚ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਮੌਤ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਰਹੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਵਾਂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹਿਣਾ ਕਠੋਰ, ਬੇਰਹਿਮ ਅਤੇ ਅਣਮਨੁੱਖੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਮਦੋਨਜ਼ਰ, ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਡੀਕਲ ਬੋਰਡ ਦੀ ਅਗਾਊਂ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੀ ਘਾਟ ਕਾਰਨ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ।

(ਪਾਰਾ 9 ਅਤੇ 10)

ਐਸ ਕੇ ਪਰੂਥੀ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਜਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਐਸ.ਐਸ.ਸ਼ੇਰਗਿੱਲ, ਡੀ.ਏ.ਜੀ., ਪੰਜਾਬ, ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਐਸਐਸ ਸੁਧਾਲਕਰ, ਜੇ.

(1) ਇਸ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਦੋ ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ (i) ਕੀ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨਿੱਜੀ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਲਏ ਗਏ ਡਾਕਟਰੀ ਇਲਾਜ ਲਈ ਅਦਾਇਗੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ (ii) ਕੀ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਮੈਡੀਕਲ ਬੋਰਡ ਦੁਆਰਾ ਫੋਕਟੋ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਤੁਰੰਤ ਓਪਨ ਹਾਰਟ ਸਰਜਰੀ ਦੀ ਲੋੜ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ।

(2) ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਇੱਕ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਸਰਕਾਰੀ, ਨੌਕਰ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸਾਲ 1985 ਵਿੱਚ ਦਿਲ ਦਾ ਦੌਰਾ ਪਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਲ 1991 ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਇਹੀ ਸਮੱਸਿਆ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਓਪਨ ਹਾਰਟ ਸਰਜਰੀ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ 14 ਦਸੰਬਰ, 1991 ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਹਸਪਤਾਲ, ਜਲੰਧਰ ਵਿਖੇ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੈਡੀਕਲ ਅਟੈਂਡੈਂਟ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪੀਜੀਆਈ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਜਾਂ ਸੀਐਮਸੀ ਲੁਧਿਆਣਾ ਵਿਖੇ ਦਿਲ ਦਾ ਹੋਰ ਇਲਾਜ ਕਰਵਾਉਣ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕਿਉਂਕਿ ਟ੍ਰੀਟ ਮਿਲ ਟੈਸਟ ਵਿੱਚ ਇਸਕੋਮੀਆ ਲਈ ਟੀਐਮਟੀ ਪਾਜ਼ੇਟਿਵ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ-ਸਰਕਾਰ, ਪੰਜਾਬ, ਉਦਯੋਗ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਅਨੁਸੂਚੀ ਪ/ਲ ਦੇ ਸਕੱਤਰ ਨੂੰ ਲਿਖੇ ਇੱਕ ਵਿਆਪਕ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ (ਸਿਹਤ ਵਿਭਾਗ) ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਹਸਪਤਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਡਾਕਟਰੀ ਇਲਾਜ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਹਾਲਤ ਵਿਗੜ ਗਈ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, 14 ਜਨਵਰੀ, 1992 ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਸਿਵਲ ਸਰਜਨ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਮੈਡੀਕਲ ਬੋਰਡ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖਣ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 4 ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਭੇਜਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਪੀਜੀਆਈ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਵਿਖੇ ਅਗਲੇਰੀ ਜਾਂਚ ਲਈ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ।

K. L. Kohli v. State of Punjab and others 272
(S. S. Sudhalkar, J.)

23 ਜਨਵਰੀ, 1992 ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 4 ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕੀਤੀ; ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਐਸਕਾਰਟਸ ਹਾਰਟ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਅਤੇ ਰਿਸਰਚ ਸੈਂਟਰ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਵਿਖੇ ਡਾਕਟਰੀ ਇਲਾਜ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਲਈ ਮੈਡੀਕਲ ਬੋਰਡ ਅੱਗੇ ਆਪਣਾ ਕੇਸ ਰੱਖਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ।

(3) 29 ਜਨਵਰੀ, 1992 ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਹਾਲਤ ਹੋਰ ਵਿਗੜ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਪੂਰਤੀ ਹਸਪਤਾਲ, ਜਲੰਧਰ ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਕਰਵਾਈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਓਪਨ ਹਾਰਟ ਸਰਜਰੀ ਲਈ ਤੁਰੰਤ ਦਿੱਲੀ ਜਾਣ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਵਿਕਲਪ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਗੰਭੀਰ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦਿੱਲੀ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋਇਆ ਅਤੇ 2 ਫਰਵਰੀ, 1992 ਨੂੰ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਦਿੱਲੀ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 4 ਨੂੰ 1 ਫਰਵਰੀ, 1992 ਨੂੰ ਪੱਤਰ ਰਾਹੀਂ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੀ ਸਿਹਤ ਵਿਗੜਨ ਕਾਰਨ ਉਹ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 4 ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦੀ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ ਐਸਕਾਰਟਸ ਹਾਰਟ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਅਤੇ ਰਿਸਰਚ ਸੈਂਟਰ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। 2 ਫਰਵਰੀ, 1992 ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰ ਟ੍ਰਿਪਲ ਵੈਸਲ ਬਿਮਾਰੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਜੋਂ ਨਿਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਸਰਜਰੀ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। , ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ 5 ਫਰਵਰੀ, 1992 ਨੂੰ ਆਪ੍ਰੋਜ਼ਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ 17 ਫਰਵਰੀ, 1992 ਨੂੰ ਛੁੱਟੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਅਗਲੇਰੀ ਜਾਂਚ ਲਈ 10 ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਦਿੱਲੀ ਰਹਿਣ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੂੰ ਦੋ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ ਗਾਰਡੀਓਲੋਜੀਕਲ ਜਾਂਚ ਲਈ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਨ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ 21 ਜੂਨ, 1992 ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਉਕਤ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ 25 ਜੂਨ, 1992 ਤੱਕ ਨਿਗਰਾਨੀ ਹੇਠ ਰਿਹਾ।

(4) ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਖਰਚਿਆਂ ਦੀ ਭਰਪਾਈ ਲਈ ਆਪਣਾ ਦਾਅਵਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 4 ਨੂੰ ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਵਿਖੇ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਡਾਕਟਰੀ ਖਰਚਿਆਂ ਲਈ ਕਾਰਜ-ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 4 ਨੇ 3 ਫਰਵਰੀ, 1993 ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਲਿਖ ਕੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਦਾ ਕੇਸ ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ 11 ਫਰਵਰੀ, 1993 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਉਸੇ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਮੈਡੀਕਲ ਬੋਰਡ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।

(5) ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੰ. 2 ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ. 4 ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ , - 3 ਜੂਨ, 1993 ਦੇ ਆਪਣੇ ਪੱਤਰ ਰਾਹੀਂ, ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਅਮਲ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਲਈ ਮੈਡੀਕਲ ਬੋਰਡ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2 ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਉਸ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਨੇ 28 ਜੁਲਾਈ ਨੂੰ ਪੱਤਰ ਦੀ ਕਾਪੀ ਭੇਜ ਕੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ। 1993 ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਕਤ ਸੰਸਥਾ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਪੀਜੀਆਈ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਸਤੇ ਖਰਚੇ 'ਤੇ ਇਹੀ ਇਲਾਜ ਕਰਵਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਜਾਂ ਆਲ ਇੰਡੀਆ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਆਫ ਮੈਡੀਕਲ ਸਾਇੰਸਜ਼, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ। ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੰ. 1 ,—ਇਸਦੇ ਪੱਤਰ ਰਾਹੀਂ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ. 4 ਨੂੰ ਸੰਬੰਧਿਤ ਅਨੁਸੂਚੀ P-10 ਦੀ ਦੁਬਾਰਾ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਹੰਗਾਮੀ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਐਸਕਾਰਟਸ ਹਾਰਟ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਅਤੇ ਰਿਸਰਚ ਸੈਂਟਰ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਵਿਖੇ ਇਲਾਜ ਕਰਵਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਡੀਕਲ ਬੋਰਡ ਦੀ ਅਗਾਊਂ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਨਹੀਂ ਲਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਕਤ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਕੇਸ ਅਮਲ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਲਈ ਮੈਡੀਕਲ ਬੋਰਡ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ, ਗੈਰ- ਸੰਵਿਧਾਨਕ, ਅਨੁਚਿਤ ਅਤੇ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ 18 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਸਲਾਨਾ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਵਿਆਜ ਸਮੇਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਡਾਕਟਰੀ ਇਲਾਜ ਦੇ ਖਰਚਿਆਂ ਦੀ ਭਰਪਾਈ ਲਈ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ।

(6) ਜਵਾਬਦਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲੋਂ ਦਾਇਰ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦਲੀਲ ਹੈ ਕਿ ਪਰੂਬੀ ਹਸਪਤਾਲ, ਜਲੰਧਰ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਹਸਪਤਾਲ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਦੇ ਇਲਾਜ ਲਈ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਮਾਨਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਰਾਜ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਇਲਾਜ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਮੈਡੀਕਲ ਬੋਰਡ ਦੀ ਅਗਾਊਂ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਲਈ ਗਈ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਕੇਸ ਸਿਵਲ ਸਰਜਨ, ਜਲੰਧਰ ਵੱਲੋਂ ਅਗਲੇਰੀ ਜਾਂਚ ਲਈ ਪੀ.ਜੀ.ਆਈ. ਨੂੰ ਰੈਫਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਐਸਕਾਰਟਸ ਹਾਰਟ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਐਂਡ ਰਿਸਰਚ ਸੈਂਟਰ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਤੋਂ ਆਪਣਾ ਇਲਾਜ ਕਰਵਾਇਆ ਜੋ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਲਟ ਸੀ। ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ। ਇਸ ਲਈ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਸਰਕਾਰੀ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸ ਨੂੰ ਰਾਜ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਇਲਾਜ ਲਈ ਮੈਡੀਕਲ ਬੋਰਡ ਦੀ ਅਗਾਊਂ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਲੈਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਉਹ ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ ਐਸਕਾਰਟਸ ਹਾਰਟ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਅਤੇ ਰਿਸਰਚ ਸੈਂਟਰ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਕਰਵਾਏ ਗਏ ਡਾਕਟਰੀ ਇਲਾਜ ਲਈ ਕਾਰਜ-ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਲਈ ਕੇਸ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਨੂੰ ਮੈਡੀਕਲ ਬੋਰਡ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਇਲਾਜ ਪੀਜੀਆਈ, ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਅਤੇ ਏਮਜ਼, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਸਤੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਉਪਲਬਧ ਹੈ। ਉਹ ਅੱਗੇ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਡੀਕਲ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ/Hospital ਜਾਂ ਰਾਜ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੀਆਂ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਜ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਤਾਂ ਹੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਇਹ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਗਠਿਤ t.l.j.e ਮੈਡੀਕਲ ਬੋਰਡ ਦੀ ਪੂਰਵ ਅਨੁਮਤੀ ਨਾਲ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਡਾਕਟਰੀ ਅਦਾਇਗੀ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(7) ਅਸੀਂ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਹੈ।

(8) ਜਿਸ ਦੇ ਇਲਾਜ ਸਬੰਧੀ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਟੀ. ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਹਸਪਤਾਲ ਭਾਵ ਐਸਕਾਰਟਸ ਹਾਰਟ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਐਂਡ ਰਿਸਰਚ ਸੈਂਟਰ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਵਿਖੇ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਨੀਤੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਵਿਖੇ ਉਕਤ ਸੰਸਥਾ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਲਈ ਦਿਲ ਦੀਆਂ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਦੇ ਇਲਾਜ ਲਈ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ,

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਪੈਨਸ਼ਨਰ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਸ਼ਰਿਤ। ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੇ ਹਸਪਤਾਲ/ਸੰਸਥਾ ਤੋਂ ਇਲਾਜ, ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਗਠਿਤ ਮੈਡੀਕਲ ਬੋਰਡ ਦੀ ਅਗਾਊਂ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਾਲ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਸਾਧੂ ਆਰ. ਪਾਲ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਫੈਸਲੇ, ਸੀਡਬਲਯੂਪੀ ਨੰਬਰ 13493 ਆਫ 1992 ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ “ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਹ ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨਾ ਸਿਰਫ ਅਸਥਿਰ ਹੈ, ਬਲਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਨਾਂ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਾਂਝੀ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇ ਮਨੋ ਗਏ ਤੱਥ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਵਿਚਾਰਨ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਐਸਕਾਰਟਸ ਹਾਰਟ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਅਤੇ ਰਿਸਰਚ ਸੈਂਟਰ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਨੂੰ ਦਿਲ ਦੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਦੇ ਇਲਾਜ ਲਈ ਮਾਨਤਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਐਸਕਾਰਟਸ ਹਾਰਟ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਅਤੇ ਰਿਸਰਚ ਸੈਂਟਰ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਇਲਾਜ ਲਈ ਅਦਾਇਗੀ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਗਠਿਤ ਮੈਡੀਕਲ ਬੋਰਡ ਦੀ ਪੂਰਵ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਪਹਿਲੇ ਨੁਕਤੇ ਦਾ ਜਵਾਬ ਹਾਂ ਵਿਚ ਦੇਣਾ ਬਣਦਾ ਹੈ।

(9) ਇਹ ਇਸ ਦੂਜੇ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਸਾਡੇ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਕਾਰਜ-ਉੱਤਰ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਜੋ ਇਲਾਜ ਕਰਵਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਆਮ ਇਲਾਜ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਨਾ ਹੋਣ 'ਤੇ ਲਏ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਮਾਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਮੈਡੀਕਲ ਬੋਰਡ ਦੀ ਪੂਰਵ

K. L. Kohli v. State of Punjab and others 274
(S. S. Sudhalkar, J.)

ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦੀਆਂ ਰਸਮਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰਨ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਇਲਾਜ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਕੀਤੀ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਸੰਭਾਵਨਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਇਲਾਜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਬਚ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਡਾ . ਪ੍ਰਿੰਟ ਨਾਥ ਗਰਗ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ , ਸੀਡਬਲਯੂਪੀ 16145 ਆਫ 1992, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦਿਲ ਦੀ ਦੋਹਰੀ ਸਰਜਰੀ ਲਈ ਵਿਦੇਸ਼ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਵਿਦੇਸ਼ ਜਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਡਾਕਟਰੀ ਅਦਾਇਗੀ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ, ਤਾਂ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਲੋੜੀਂਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਈ ਗਈ ਦਲੀਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਹੈ ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਅਦਾਇਗੀ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਮਨਜ਼ੂਰ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਇਸ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਕਿ "ਜੇ ਡਾਕਟਰੀ ਅਦਾਇਗੀ ਨਿਯਮ, ਜੋ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨੀ ਹਨ, ਅਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 309 ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਡਾਕਟਰੀ ਅਦਾਇਗੀ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਸਿਰਫ ਤੱਥ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਵਿਦੇਸ਼ ਜਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਮੰਗਣ ਦੇ ਮਕਸਦ ਨਾਲ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ

ਸਿਜਤਾ ਹੈਮ ਬਨਾਮ ਪ੍ਰੀਜ਼ਾਈਡਿੰਗ ਅਫਸਰ, ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ, ਪਟਿਆਲਾ ਅਤੇ 275
ਹੋਰ (ਆਰ, ਪੀ. ਸੇਠੀ, ਜੇ.)

ਅਦਾਇਗੀ, ਉਸਦੇ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਰਕਮ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ, ਇੱਕ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਰਾਜ ਵਿੱਚ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸ਼ਾਸਨ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ, ਇੱਕ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੇ ਇੱਕ ਨਿਆਂਪੂਰਨ ਅਤੇ ਸੱਚੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਰਾਜ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸਿਹਰਾ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ” ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਉਪਰੋਕਤ ਅਨੁਸਾਰ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੇ ਕੇ ਵਿਦੇਸ਼ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਕਤ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਖਰਚੇ ਦੀ ਭਰਪਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ। ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਕੇਸ ਇਸ ਲਈ ਬਿਹਤਰ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਡਾ. ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਥ ਗਰਗ (ਗੁਪਤਾ) ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸੀ।

(10) ਇੱਥੇ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਐਸਕਾਰਟਸ ਹਾਰਟ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਅਤੇ ਰਿਸਰਚ ਸੈਂਟਰ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਨੂੰ ਮਾਨਤਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਮੈਡੀਕਲ ਬੋਰਡ ਦੀ ਪੂਰਵ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਕੋਈ ਹੋਰ ਬਚਾਅ ਨਹੀਂ ਬਚਿਆ। ਮੌਤ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਰਹੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਦੋਹਰਾ ਰਸਮਾਂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹਿਣਾ ਕਠੋਰ, ਬੇਰਹਿਮ ਅਤੇ ਅਣਮਨੁੱਖੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹਨਾਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਅਸੀਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੈਡੀਕਲ ਬੋਰਡ ਦੀ ਅਗਾਊਂ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੀ ਘਾਟ ਕਾਰਨ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ।

(11) ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨ ਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਜਵਾਬਦੇਹ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਓਪਨ ਹਾਰਟ ਸਰਜਰੀ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਡਾਕਟਰੀ ਖਰਚਿਆਂ ਦੀ ਭਰਪਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਇਲਾਜ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਵਾਪਸੀ ਕੀਤੀ ਰਕਮ 'ਤੇ 18 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਸਲਾਨਾ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਵਿਆਜ ਦਾ ਵੀ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ।

ਆਰ.ਐਨ.ਆਰ

ਅੱਗੋਂ. ਮਾਨਯੋਗ ਆਰ ਪੀ ਸੇਠੀ 82 ਐਸ ਐਸ ਸੁਧਾਲਕਰ, ਜੇ.ਜੇ.

ਸੀਤਾ ਰਾਮ।— ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਪ੍ਰਧਾਨ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ, ਪਟਿਆਲਾ ਅਤੇ
ਹੋਰ, - ਉੱਤਰਦਾਤਾ।

1994 ਦਾ CWP ਨੰ. 17337।

18 ਮਈ, 1995

ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ 1950- ਆਰਟੀਕਲ 226/221—ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ 1947— S. 2(25F— ਡਿਊਟੀ ਤੋਂ ਗੈਰ-ਹਾਜ਼ਰੀ—ਜ਼ਿਆਦਾ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਦੁਰਵਿਹਾਰ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ—ਸੇਵਾ ਦੇ ਤਿਆਗ ਨਾਲ, ਬਰਾਬਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ —• ਇਸ ਦਾ ਤਿਆਗ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ :- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਰਵਨੀਤ ਸਿੰਘ